

“El dolor de corregir”

S'amaga una gran comoditat -i a vegades una gran falta de responsabilitat en els qui, constituïts en autoritat, defugen el dolor de corregir, amb l'excusa d'evitar el sofriment a d'altres. S'estalvien potser disgustos en aquesta vida..., pero posen en joc la felicitat eterna -la seva i la dels altres- per les seves omissions, que són veritables pecats. (Forja, 577)

El sant, per a la vida de tants, és «incòmode». Però això no significa pas que hagi de ser insuportable. -El seu zel mai no ha de ser amargant; la seva correcció mai no ha de ser feridora; el seu exemple mai no ha de ser una bufetada moral, arrogant, a la cara del proïsme. (Forja, 578)

Per tant, quan en la nostra vida personal o en la dels altres ens adonem que *alguna cosa no va bé*, quelcom que necessita l'auxili espiritual i humà que els fills de Déu podem i hem de prestar, una manifestació clara de prudència consistirà a posar-hi el remei oportú, a fons, amb caritat i amb fortalesa, amb sinceritat. No hi caben les inhibicions. És equivocat de pensar que els problemes es resolen amb omissions o amb retards.

La prudència exigeix que, sempre que la situació ho demani, s'empri la medecina, totalment i sense

pal·liatius, després de deixar la nafra al descobert. Així que noteu els més petits símptomes del mal, sigueu senzills, veraços, tant si heu de guarir com si heu de rebre aquesta assistència. En aquests casos s'ha de permetre, al qui està en condicions de guarir en nom de Déu, que premi de lluny, després de més a prop, i més a prop, fins que surti tot el pus, de forma que el focus d'infecció acabi essent ben net. Primer de tot, hem de procedir així amb nosaltres mateixos, i amb aquells qui per motius de justícia o de caritat, tenim l'obligació d'ajudar; ho recomano especialment als pares i als qui es dediquen a tasques de formació i d'ensenyament. (Amics de Déu, 157)
